

SCÉNÁŘ K NAHRÁVCE ZE DNE 25.11.2019
Bohumila Naušová (narozena 15.10.1935)

1. Paní Bohumila Naušová se narodila 15. října roku 1935. Její život byl ovlivněn mnoha historickými událostmi. Jednou z nich byla druhá světová válka. Paní Naušová vzpomíná na den, kdy byla se svým tatínkem nakupovat v Jičíně a na vlastní oči viděla pochod smrti.

„V tom šli takovej průvod lidí. Já nevím, nevypadalo to ani jako lidi, protože neměli boty, šli bosí nebo měli nějaký hadry ovinutý kolem nohou. Shrbený, hubený šli průvodem a hodně esesáků kolem.“

2. Na sklonku druhé světové války bylo paní Naušové pouhých devět let. Přesto má tyto události v živé paměti. Když se paní Naušové zeptáte na květen roku 1945, vybaví se jí slovo „štěstí“.

Jedna z jejích radostných vzpomínek je ta, jak se s kamarádem učili československou hymnu.

„Já říkám: k čemu budu potřebovat hymnu? Spustila jsem německou, my jsme neznali českou hymnu. Takže mě tam na tom, na tý návsi, na kmenu jsme seděli, tak mě učil československou státní hymnu a učil mě poznávat prapor a vlajku. Neznali jsme.“

3. V té době se paní Naušové narodila sestřička. Jednoho dne ji měla hlídat v kočárku, ale moc ji to nebavilo, a tak si na chvíli odběhla.

„Najednou začala maminka strašně křičet a vzbouřila všechny, co byli okolo, protože ten kočárek byl prázdný. Bez toho miminka, malýho, dvouměsíčního. Začalo strašný hledání a už takovej velkej smutek, že prostě ji někdo vzal, že ji někdo ukradl, nebo že se něco stalo.“

4. Po osvobození Československa pobývali na našem území ruští vojáci. Byli také na Jičínsku. Jeden z nich to hledané miminko z kočárku vzal.

„Šel k nám do ložnice, tam si lehl, to miminko si takhle položil na ruku a oba dva tam spali. A potom nám jako vysvětloval, že když šel na vojnu, tak že doma taky nechal takovouhle holčičku, jako jsme tam měli my, a že vůbec za celé ty roky nevěděl, co se s ní stalo. Jestli žije, nebo nežije. To byly takový smutný příběhy vlastně těch vojáků.“

5. Mladé generaci paní Naušová vzkazuje:

„Ke každému pozdravu, který dáte, přidejte něco, co vás vůbec nic nestojí. Víte, co to je? Úsměv. Usmívejte se všecy. Takže když potkáte někoho známého a podáte mu ruku a usmějete se na něj, tak to je úplná krása.“